

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Soltanové a soudkyň JUDr. Zuzany Vybíralové a JUDr. Pavlíny Havelkové ve věci

žalobce: ; [celé jméno žalobce], narozený dne [datum]

bytem [adresa žalobce]

proti;

žalované: ; MUDr. Daniela Passlerová, IČO 49108123

sídlem Tř. 1. máje 97, 460 01 Liberec I

zastoupená advokátem JUDr. Milošem Vorlem

sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec IV

o zaplacení částky 20.000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Liberci č.j. 12 C 188/2018-46 ze dne 25. března 2019

takto:

I Rozsudek Okresního soudu v Liberci č.j. 12 C 188/2018-46 ze dne 25. března 2019 se potvrzuje.

II Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2.662 Kč k rukám advokáta JUDr. Miloše Vorla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 20.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 31. 5. 2018 do zaplacení. Výrokem II uložil žalobci povinnost nahradit žalované na nákladech řízení částku

5.324 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žaloba podaná žalobcem sice obsahovala základní určení skutku, protožež byla věc projednatelná před soudem, nicméně žalobce popsal skutek pouze v hrubých rysech, proto byl soud připraven poučit jej ve smyslu § 118a odst. 1 a odst. 3 o.s.ř., aby vylíčil přesněji rozhodné skutečnosti a předložil potřebné důkazy k jejich prokázání, avšak žalobce se k jednání nedostavil, čímž se z vlastní vůle zbavil možnosti být při jednání poučen o své povinnosti tvrzení a důkazní ve smyslu § 118a o.s.ř. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil veškeré pro rozhodnutí významné skutečnosti a neoznačil ke svým tvrzením žádné důkazy, byla jeho žaloba pro neunesení břemene tvrzení a rovněž důkazního břemene bez dalšího zamítnuta. Den před nařízeným jednáním vznesl žalobce námitku podjatosti soudu spojenou s žádostí o odročení jednání, kdy soud vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou, neboť žalobce v ní brojil pouze proti postupu soudkyně v řízení, což není důvodem dle § 14 odst. 4 o.s.ř. k vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci. Navíc námitku podjatosti vznesl žalobce bezprostředně před prvním nařízeným jednáním ve věci, soud prvního stupně za této situace tak postupoval podle § 15b odst. 2 o.s.ř.. K žádosti o odročení jednání žalobce před prvním jednáním ve věci soud nepřihlížel, neboť žalobce vyjma toho, že namítal podjatost soudkyně, neuvedl žádný konkrétní důvod k odročení jednání, proto tuto žádost nemohl považovat za důvodnou ani včasnou. Soud věc projednal v nepřítomnosti žalobce, vycházející z obsahu spisu a z provedených důkazů předložených žalovanou v souladu s ustanovením § 101 odst. 3 o.s.ř.. Z provedených důkazů soud nezjistil žádné skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Po právní stránce žalobce uplatnil požadavek na náhradu za bolest ve smyslu § 2958 občanského zákoníku, podle něhož při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. Tím, že žalobce netvrdil skutečnosti významné z hlediska hmotného práva pro rozhodnutí ve věci, nemohly být takové skutečnosti ani prokazovány, tedy nemohly být ani předmětem dokazování.

Poučení:

2. Proti tomuto rozsudku se včas odvolal žalobce. Namítá, že mu soud neposkytl žádné poučení dle § 5 o.s.ř. o procesních právech a povinnostech, zejména jej nepoučil o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. V důsledku postupu soudu nestačil ani rozhodné skutečnosti nejen tvrdit, ale nestačil ani označit důkazy. Soud prvního stupně nenechal vypracovat znalecký posudek, ačkoliv přiznané osvobození se vztahuje i na vypracování znaleckého posudku. Nebylo třeba jeho návrhu na provedení tohoto důkazu, když ten měl soud opatřit sám z úřední povinnosti a vlastní iniciativy. Rovněž nebyly splněny podmínky pro postup podle § 15b odst. 2 o.s.ř., neboť soud porušil zásadu kontradiktornosti, když nepřeposlal k replice žalobci vyjádření žalované ze dne 19. 1. 2019. Rovněž mu neumožnil nahlédnout do spisu, protože se spis nacházel u Nejvyššího soudu. Za takové situace měl jednání odročit a umožnit mu nejdříve do spisu nahlédnout. Má za to, že jeho žádost o odročení jednání byla nejen důvodná, ale i včasná. Soudem mu nebyl ustanoven ani advokát. Vzhledem k tomu, že nemá právní vzdělání, nemohl soud očekávat, že bude schopen seznámit se s vyjádřením žalované při jednání a okamžitě na ně reagoval. V den jednání několikrát volal na soud, ale nedovolal se na příslušné oddělení, aby zjistil, zda bylo jeho žádosti o odročení vyhověno, a to od sedmi hodin. Také se mu pokakala maminka a musel ji vykoupat jako opatrovník, což se snažil soudu telefonicky rovněž sdělit. Jde tak o nepřipustnou libovůli soudu. Přezkum stomatologickou komorou je jiný, než soudní přezkum lege artis, soud mohl žalobě vyhovět, neboť žalovaná Passlerová neprokázala, že by poskytla péči – ošetření zubu s informovaným souhlasem žalobce. Nadále trvá na podjatosti soudkyně projednávající věc, současně žádá, aby odvolací soud přidělil věc jinému soudci. Sám také zpochybňuje, co vlastně bylo žalobou požadováno, má za to, že by jeho žaloba mohla být posouzena i jako žaloba na ochranu osobnosti. Za daných okolností nemůže napadený rozsudek obstát. Navrhuje odvolacímu soudu, aby si sám našel odvolací důvod, pro který zruší napadené rozhodnutí soudu prvního stupně. V opačném případě žádá odvolací soud o ustanovení advokáta, který kvalifikovaně doplní jako odvolání. Absence řádného poučení pacienta zakládá odpovědnost

poskytovatele zdravotních služeb prakticky vždycky, proto je třeba k problematice informovaného souhlasu věnovat zvýšenou pozornost, a to nejen z důvodu právních. Pokud by po řádném poučení pacienta příslušný zákrok nepodstoupil, odpovídá poskytovatel při materializaci rizik tohoto zákroku za újmu na zdraví v zásadě ve stejném rozsahu, jako kdyby byl zákrok proveden non lege artis. V každém případě se snažil k jednání okresního soudu nařízenému na den 25. 3. 2019 telefonicky omluvit, další dny pak volal na soud proto, aby zjistil, zda bylo jeho žádosti o odročení vyhověno. Připustil, že ostatní hovory nemusely souviset s projednávanou věcí, neboť má sporů u tohoto soudu hodně

3. Odvolací soud napadený rozsudek přezkoumal při jednání dle § 214 odst. 1 o.s.ř. včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, řízení doplnil čtením rozpisu vyúčtovaných služeb společností O Czech Republic, a.s., za měsíc březen 2019, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

4. V daném případě žalobce žalobou podanou u soudu dne 31. 5. 2018 uplatnil proti žalované nárok na náhradu škody ve výši 20.000 Kč s tím, že dne 9. 5. 2017 podstoupil v ordinaci žalované výkon spočívající ve zhotovení bílé výplně zubu. Žalovaná nepostupovala lege artis, když zub vyvrtala příliš hluboko, což vedlo k odumření zubního nervu a tedy celého zubu, navíc nešlo o akutní výkon, pokud by tedy byl žalovanou seznámen s možnými komplikacemi, byl by si tento úkon nejspíše rozmyslel. Nadále ho ošetřený zub občas bolí, jedná se zřejmě o ustálený stav, který by bylo možno do budoucna vyřešit zavedením implantátu. Přestože uplatněný nárok žalobcem v této podobě je postaven na jednoduchém vylíčení skutku, je z tohoto popisu naprosto zřejmé, že žalobce uplatňuje proti žalované nárok na náhradu škody na zdraví z neodborně provedeného lékařského výkonu při výměně zubní výplně, kdy navíc žalovaný v postavení pacienta nebyl žalovanou lékařkou informován o možných komplikacích při výkonu této zdravotnické péče. Toto skutkové vylíčení žalobcem skutek dostatečně individualizuje tak, že není zaměnitelný s jiným skutkem, na základě popsaného skutkového děje lze i uplatněný nárok žalobcem požádat pod příslušnou hmotněprávní normu, v tomto případě pod ustanovení § 2958 a násl. o.z., tj. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. I odvolací soud proto považuje žalobu při tomto skutkovém vylíčení za projednatelnou. Vedle toho ovšem bylo nezbytné, aby údaje sdělené žalobcem o skutku v základních rysech byly doplněny podrobnějším popisem skutkového děje s chronologickým zařazením jednotlivých událostí, aby si soud vytvořil úplný obraz o průběhu popisovaného děje, čímž by si žalobce splnil povinnost tvrzení, jež může být splněna i dodatečně (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 370/2002 ze dne 15. 10. 2002), včetně vysvětlení, jakým způsobem dospěl žalobce k vyšší uplatněné částky. Za této situace bylo nezbytné, aby soud prvního stupně při dalším postupu požadoval po žalobci prvotně konkrétnější skutková tvrzení. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě rovněž neoznačil ke svým tvrzením žádné důkazy, když důkazní povinnost vyplývá z ustanovení § 120 odst. 1 o.s.ř., bylo třeba doplnit i návrhy důkazů. V důsledku toho byl soud prvního stupně při prvním nařízeném jednání připraven žalobce v tomto směru poučit dle § 118a odst. 1 a odst. 3 o.s.ř., o čem má svá tvrzení doplnit, zároveň byl připraven jej vyzvat k označení důkazů způsobitelných tato tvrzení prokázat, současně žalobce poučit o následcích nesplnění této výzvy. Povinnost tvrzení a důkazní povinnost ve smyslu § 120 odst. 1 o.s.ř. prvotně dopadá na žalobce, který podanou žalobou vyvolal řízení, je tím, kdo vládne sporem.

5. V případě, že by se žalobce k nařízenému jednání bezdůvodně nedostavil, ani včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení tohoto jednání ve smyslu § 101 odst. 3 o.s.ř., zbavil by se tak možnosti, aby se mu těchto poučení dostalo, tedy příležitosti svá chybějící tvrzení doplnit a navrhnout důkazy. V důsledku toho by nezbylo soudu prvního stupně než jím uplatněnou žalobu pro neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene bez dalšího zamítnout. Jestliže žalobce v odvolání tvrdí, že se k nařízenému jednání řádně a včas omluvil, přesto soud prvního stupně ve věci jednal, musel se odvolací soud touto námitkou z úřední povinnosti zabývat. Odvolací soud totiž musí ve smyslu § 212a odst. 5 o.s.ř. vždy přihlídnout k vadám představujícím zmatečnost

rozhodnutí, mimo jiné ve smyslu § 229 odst. 3 o.s.ř., kdy soud svým postupem odejme účastníkům možnost jednat před soudem. Odnětí možnosti jednat před soudem se rozumí postup soudu, jímž by znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu zákon přiznává. O zmatečnost ve smyslu § 229 odst. 3 o.s.ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný (uvažováno z hlediska zachování postupu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy), a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení a nikoliv při vlastní rozhodování soudu (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 27 Cdo 4930/2017 ze dne 28. 2. 2019).

6. Podle § 15b odst. 1 o.s.ř. k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců (přisedících) svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesou odkladu. Podle odst. 2 citovaného předpisu ustanovení odst. 1 neplatí, byla-li námitka uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná. Zákon i v případě úpravy podle odst. 2 předpokládá, že je snahou soudu ve věci rozhodnout při prvním jednání, a umožňuje mu vypořádat se námitkou tak, aby její pouhé vznesení nemuselo znamenat odročení jednání, aby tak i přes vznesenou námitku, kterou soud vyhodnotí jako nedůvodnou, bylo možné ve věci rozhodnout. Soud proto v jednání pokračuje, ve věci rozhodne a s námitkou se vypořádá až v odůvodnění konečného rozhodnutí, do něhož připojí vysvětlení, proč považoval námitku za nedůvodnou.

7. Z obsahu spisu se podává, že dne 24. 3. 2019, den před prvním nařízeným jednáním soudu prvního stupně, došlo podání žalobce označené jako námitka nepodjatosti soudu spojená se žádostí o odročení jednání nařízeného na den 25. 3. 2019. V tomto podání vytyká soud, že porušuje zásadu kontradiktornosti tím, že mu nepřeposlal písemné vyjádření žalované k žalobě. Dále nařídil jednání, aniž mu umožnil nahlédnout do originálu spisu, když tento se nacházel u Nejvyššího soudu. Rovněž jeho žádosti o předání písemného vyjádření žalované v době, kdy nahlížel do náhradního spisu, nebylo ze strany soudkyně vyhověno. Dále považuje za libovůli soudu, že mu nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a ustanovení advokáta, ač se tak v mnohých případech projednávaných u soudu stalo, soud ani neodročil nařízené jednání na den 25. 3. 2019, ačkoliv to bylo vhodné s ohledem na jím podané dovolání.

8. Podle § 14 odst. 4 o.s.ř. důvodem k vyloučení soudce (přisedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Ve shora uvedených námitkách k osobě věc projednávající soudkyně nejsou uvedeny žádné skutečnosti svědčící o jejím vztahu k věci, k účastníkům řízení či právnímu zástupci žalované ve smyslu § 14 odst. 1 o.s.ř. Podle tohoto ustanovení jsou soudci a přisedící vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci jen jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. V tomto případě žalobce v námitkách pouze vyjadřuje nespokojenost s postupem soudkyně v řízení, která sama o sobě nemůže dle § 14 odst. 4 o.s.ř. zakládat důvod pro její vyloučení. Pakliže soudce vyhodnotil tyto námitky žalobce jako nedůvodné, nebyl žádný důvod věc odročovat, byly-li námitky podány těsně před nařízeným jednáním, při němž bylo možné o věci rozhodnout. Soud prvního stupně tak zcela v souladu se zákonem dle § 15b odst. 2 o.s.ř. následující den při jednání věc projednal a rozhodl. S těmito námitkami žalobce se následně v konečném rozhodnutí řádně vypořádal, odvolací soud se s jeho odůvodněním v této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Pokud jde o možnost věc projednat a rozhodnout i přes vznesenou námitku podjatosti vycházel odvolací soud z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Odo 714/2002 ze dne 20. 5. 2003, v němž tento soud řešil obdobnou situaci, kdy námitka podjatosti soudce byla vznesena účastníkem těsně před jednáním soudu. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí judikoval, že účelem ustanovení § 15b odst. 2 o.s.ř. je zabránit zbytečným průtahům v řízení, aniž by tím došlo k poškození práv účastníků. Tomuto účelu pak nepochybně odpovídá, že se postup podle § 15b odst. 2 o.s.ř. použije ve všech případech, kdy může zabránit průtahům řízení. Bylo by nelogické připustit možnost tohoto postupu pouze v případě, že námitka byla

vznesena až bezprostředně před zahájením jednání nebo v jeho průběhu, když by tím byl zcela popřen účel posuzovaného ustanovení. Nejvyšší soud usoudil, že by v případě předložení věci nadřízenému soudu s námitkou podjatosti bylo bezdůvodným průtahem v řízení, neboť bylo procesně hospodárnější otázkou podjatosti soudce vyřešit při rozhodování o opravném prostředku, kdy účastník nemohl být takovým postupem poškozen. Analogická situace nastala i v projednávané věci, kdy žalobce den před nařízeným jednáním soudu prvního stupně vznesl nedůvodnou námitku podjatosti vůči soudkyni, jíž byla věc podle rozvrhu práce přidělena, avšak tyto námitky se týkaly jen jejího postupu v řízení, v důsledku dle § 14 odst. 4 o.s.ř. nemohly založit důvod k jejímu vyloučení. Soud prvního stupně tak postupoval zcela správně, když věc projednal a rozhodl v souladu s procesními pravidly soudního řízení. V konečném rozhodnutí jednotlivé námitky rozebral a řádně se s nimi vypořádal. Žalobce mylně předpokládal, že v důsledku uplatnění námitek podjatosti soudkyně bude věc odročena za účelem předložení těchto námitek nadřízenému soudu, proto také neuváděl žádný jiný důvod k odročení jednání.

9. Podle § 101 odst. 3 o.s.ř. nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání a včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti takového účastníka; vychází přitom z obsahu spisu a z provedených důkazů. V tomto ustanovení tedy dává zákon soudu možnost jednat v nepřítomnosti účastníka, který se, ač řádně předvolán, bez včasné a důvodné omluvy nedostaví k nařízenému jednání. V případě, že účastník podá včasnou omluvu s uvedením vážného důvodu své neúčasti a současně požádá o odročení jednání na jiný termín, je namísto jeho žádosti vyhovět, neboť je právem účastníka moci se jednání zúčastnit. Otázkou včasnosti a důvodnosti omluvy je nutné striktně posuzovat případ od případu, a to i s přihlédnutím k dosavadnímu chování účastníka v řízení. Pro důvodnost jednotlivých omluv neexistuje univerzální klíč, posouzení a zhodnocení je vždy věcí soudu, za důležitý důvod, pro který účastník může požádat o odročení jednání, se dle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 2839/2008 ze dne 17. 12. 2009) je možno považovat jak okolnost, která účastníku objektivně zabrání zúčastnit se jednání (např. zdravotní indispozice, účast u jiného jednání apod.), tak i okolnost účastníkem případně způsobená nebo jinak zaviněná, lze-li ji považovat s ohledem na okolnosti případu a poměry účastníka za důležitou. Účastníci se z jednání mohou omluvit různými způsoby, kterými lze běžně komunikovat se soudem, tj. zejména písemným podáním doručovaným soudu, ústně do protokolu, telegraficky či elektronicky (mailem či do datové schránky soudu), případně též telefonicky. Ovšem za situace, kdy je sporné, zda se účastník z jednání omluvil, resp. kdy tak učinil a co bylo obsahem jeho sdělení, leží důkazní břemeno prokázání těchto skutečností na účastníkovi řízení.

10. Žalobce v odvolání namítá, že v den nařízeného jednání se mu pokakala maminka, musel jí proto vykoupat jako opatrovník a pečující osoba. Od 7 hodin před konáním jednání několikrát volal na soud, aby se dozvěděl, zda bylo jeho žádosti o odročení vyhověno, avšak na příslušné oddělení se nedovolal. V průběhu odvolacího jednání však změnil tuto odvolací námitku tak, že z důvodu znečištění maminky se ráno před jednáním u soudu telefonicky omluvil a požádal o odročení jednání, za tímto účelem uskutečnil celkem 3 hovory, kdy se mu nepodařilo spojit se s dotyčnou soudkyní, ale dovolal se na jiné oddělení. K prokázání tohoto tvrzení předložil odvolacímu soudu výpis ze svého telefonního účtu o těchto uskutečněných hovorech dne 25. 3. 2019, vyhotovený společností O Czech Republic a.s. Současně uvedl, že další neúspěšné telefonáty nebyly ve výpise zaznamenány, neboť nedošlo k telefonickému spojení. Vzhledem k tomu, že zákon umožňuje měnit odvolací důvody i po uplynutí odvolací lhůty až do končného rozhodnutí o odvolání, zabýval se odvolací soud touto obranou žalobce. Z předloženého vyúčtování služeb za březen 2019 zjistil, že z telefonního čísla [tel. číslo] se dne 25. 3. 2019 v ranních hodinách uskutečnily celkem 3 hovory, a to 6.55 na ústřednu s koncovkou 111, dále 2 hovory v 6.57 a 7.55 na soudní oddělení s koncovkou klapkou 160. Z tohoto důkazu krom toho vyplývalo, že ve dnech předcházejících dni 25. 3. 2019 byla uskutečněna celá řada dalších hovorů směřovaných na Okresní soud v Liberci s předvolbou 485 238, které byly spojeny buď na

ústřednu s koncovkou 111 nebo na další jednotlivá pracoviště soudu. Z telefonního seznamu Okresního soudu v Liberci uloženého na intranetu pak bylo zjištěno, že soudnímu oddělení 18 C byla přidělena telefonní linka s koncovkou 160, soudnímu oddělení 12 C, v němž byla tato věc projednávána, linka s koncovkou 208 a asistent věc projednávající soudkyně měl linku 244.

11. K tomu, aby bylo možno omluvu účastníka považovat za důvodnou, postačuje, aby tvrdil takové skutečnosti, které jsou vzhledem ke své povaze způsobily jeho účast u jednání soudu omluvit, tj. takové skutečnosti, které mu znemožňují zúčastnit se jednání a které jsou současně svou povahou omluvitelné. Hledisko včasnosti omluvy nebude přicházet v úvahu tam, kde jde o náhlou, nijak nepředvídatelnou zdravotní indispozici, kterou je třeba promptně soudu sdělit. V případě, že došlo v ranních hodinách k události, kterou popisuje žalobce, byla by jeho ranní telefonická omluva spojená s žádostí o odročení jednání z tohoto důvodu považována za včasnou a důvodnou, pakliže jako opatrovník matky se musel v této situaci o ni postarat. Nicméně nelze pominout fakt, že žalobce, jak sám uváděl, vede u Okresního soudu v Liberci řadu sporů a také z výpisu telefonátů v měsíci březnu 2019 je zřejmé, že v této době uskutečnil řadu telefonických hovorů na různá soudní oddělení, což samo o sobě snižuje průkaznost jím tvrzené omluvy, neboť mohl volat ohledně jiných soudních případů. Žádný úřední zápis o obsahu této omluvy se v tomto spisu nenachází. Pochybnosti o realizaci sdělené omluvy žalobcem soudu vnáší i jím změněná verze obrany, kdy v písemném odvolání tvrdil pouze, že několikrát telefonoval proto, aby zjistil, zda soud jeho žádosti o odročení jednání vyhověl. Dále je třeba poukázat i na rozpory v jeho tvrzeních, kdy při odvolacím jednání nejdříve tvrdil, že všechny tři zaznamenané hovory ve výpisu ze dne 25. 3. 2019 uskutečnil v souvislosti s matčinou indispozicí, následně pak tvrdil, že k této události došlo přibližně 30 minut před jednáním soudu, nařízeným dle obsahu spisu na 8.30 hod., čemuž vůbec neodpovídá jím předložený důkaz, podle něhož se první dva hovory realizovaly již v čase 6.55 hod. a 6.57 hod. Žalobce v odvolacím řízení osvědčil, že sice před jednáním Okresnímu soudu v Liberci třikrát volal, avšak nikoliv to, že šlo o hovory v projednávané věci, ani to, že obsahem těchto telefonátů byla omluva z nařízeného jednání s uvedením konkrétního důvodu a žádostí o odročení jednání. V daném případě bylo na žalobci, aby skutečný obsah své omluvy za této situace soudu doložil (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 2907/99 ze dne 31. 10. 2001).

12. Vzhledem k tomu, že žalobci se v odvolacím řízení nepodařilo prokázat, že by se dne 25. 3. 2019 k prvnímu jednání soudu prvního stupně řádně a včas telefonicky omluvil a současně, že požádal o odročení tohoto jednání, lze uzavřít, že jde k jeho tíži to, že se k soudu nedostavil. V důsledku toho se zbavil možnosti být ze strany soudu poučen ve smyslu § 118a odst. 1 k doplnění žalobních tvrzení a dle odst. 3 téhož ustanovení k doplnění důkazních návrhů a na toto poučení reagovat, ostatně k tomu byl již soudem prvního stupně vyzván usnesením ze dne 28. 12. 2018, následkem toho odpovídá za výsledek tohoto řízení. Ačkoliv jeho žaloba byla projednatelná, nemohla být bez doplněných tvrzení a důkazních návrhů úspěšná, proto byla soudem prvního stupně správně zamítnuta. Z výše uvedených důvodů byl proto napadený rozsudek jako věcně správný odvolacím soudem podle § 219 o.s.ř. potvrzen, a to včetně výroku o nákladech řízení, kdy úspěšná žalovaná má ve smyslu § 142 odst. 1 o.s.ř. na jejich náhradu právo. Náklady úspěšné žalované vznikly v souvislosti s jejím právním zastoupením, vyčíslené náklady soudem prvního stupně v rozhodnutí odpovídají počtu právních úkonů učiněných jejím zástupcem i výši stanovené právním předpisem, tj. vyhl. č. 177/1996 Sb. o advokátním tarifu. Odvolací soud považuje za nezbytné ještě dodat, že v minulosti při rozhodování ve věci osvobození žalobce a jeho žádosti o ustanovení zástupce pro řízení neukládal, jak se mylně domnívá žalobce, soudu prvního stupně z vlastní iniciativy zadat znalecký posudek, jde totiž o důkazní prostředek jako každý jiný, kdy aktivita k jeho provedení je výlučně na účastnících řízení.

13. Pokud žalobce odvolání opětovně žádá o ustanovení advokáta pro řízení, pak toto rozhodnutí podmiňuje výsledkem rozhodnutí o jeho odvolání, avšak k podmíněným procesním úkonům účastníků soud dle § 41a odst. 2 o.s.ř. nepřihlíží, proto o jeho opětovné žádosti nebylo odvolacím

soudem rozhodováno. Nadto o jeho původní shodné žádosti o ustanovení právního zástupce již bylo soudy obou stupňů pravomocně rozhodnuto.

14. V odvolacím řízení měla úspěch rovněž žalovaná dle § 224 odst. 1, v návaznosti na § 142 odst. 1 o.s.ř. jí tak náleží plná náhrada nákladů odvolacího řízení. Odměna advokáta za jeden úkon právní pomoci činí 1 900 Kč (účast u jednání odvolacího soudu dne 4. 11. 2019), k ní náleží jeden režijní paušál ve výši 300 Kč, s připočtením DPH k odměně a paušální náhradě ve výši 462 Kč činí celkové náklady žalované v odvolacím řízení částku 2 662 Kč, kterou je žalobce povinen žalované zaplatit. Náhrada těchto nákladů byla žalované přiznána za stejných podmínek jako náklady před soudem prvního stupně (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné (§ 201, § 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř.).

Liberec 4. listopadu 2019

JUDr. Regina Sypecká
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. prosince 2019.